RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2005/079 Mo.T

i n d e k l a c h t nr. 2004.3168 (078.04)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen ‘de tussenpersoon'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door de tussenpersoon gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, de tussenpersoon in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft via de tussenpersoon bij een verzekeraar een all risks verzekering gesloten voor een Volvo V70 2.5. De verzekering voor deze auto heeft als ingangsdatum 10 juni 1997. Een op 24 juni 1997 verstrekt kopie polisoverzicht vermeldt de volgende bijzondere bepaling:
‘1. 1. Deze verzekering is aangegaan respectievelijk wordt voortgezet, ten aanzien van het risico van diefstal, joy-riding of ander onrechtmatig wegnemen van het motorrijtuig, onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat het motorrijtuig, binnen een termijn van 21 dagen na de ingangsdatum van deze verzekering danwel na de datum van wijziging als vermeld op het polisaanhangsel, is beveiligd door een door de Stichting Certificering Motorrijtuigen (SCM) goedgekeurd beveiligingssysteem klasse 3. Na inbouw van het beveiligingssysteem komt, ingeval van diefstal, joy-riding of ander onrechtmatig wegnemen van het motorrijtuig, het in de voorwaarden van verzekering omschreven standaard eigen risico te vervallen.
2. Elk recht op schadevergoeding vervalt indien verzekerde, ingeval van diefstal, joy-riding of ander onrechtmatig wegnemen van het motorrijtuig – na voornoemde termijn van 21 dagen – geen origineel inbouwcertificaat van het beveiligingssysteem kan overleggen’.
De verzekerde auto is in de periode van 18 april tot en met 4 mei 2003 gestolen. Na tussenkomst van de Ombudsman heeft de verzekeraar van klager aansprakelijkheid voor 50% erkend, waarna klager zijn tegen die verzekeraar gerichte klacht heeft ingetrokken. De tussenpersoon heeft geweigerd het restant van de door klager geleden schade uit te keren, zodat klager zijn klacht tegen de tussenpersoon heeft gehandhaafd.

De klacht

De tussenpersoon heeft klager bij het aangaan van de overeenkomst niet gewezen op het feit dat voor uitkering bij diefstal diefstalbeveiliging klasse 3

vereist was. Bovendien heeft de tussenpersoon verzekeraar verkeerd geïnformeerd over het hebben van de juiste alarminstallatie in de auto.

Het standpunt van de tussenpersoon

Na ontvangst van de kopie polis heeft de tussenpersoon deze gecontroleerd op de gewijzigde tenaamstelling, verzekerde auto en verzekerde som. Het is de tussenpersoon daarbij niet opgevallen dat verzekeraar aanvullende alarmeisen had gesteld, die daarvoor niet op de polis stonden vermeld. De tussenpersoon is daarop ook niet door verzekeraar geattendeerd.

Ook klager zelf gaat in deze niet vrijuit. Tijdens de looptijd van de polis is de tenaamstelling van de polis een aantal malen gewijzigd. Na een dergelijke wijziging is door verzekeraar een polisaanhangsel aan klager verstuurd. Op deze aanhangsels stond de alarmclausule expliciet vermeld. Klager heeft dan ook diverse malen kunnen constateren dat de verzekeraar alarmeisen stelde waaraan de auto niet voldeed.

De tussenpersoon heeft zich bereid verklaard 25% van de door klager geleden schade te vergoeden. De overige 25% dient in verband met eigen schuld voor rekening van klager te blijven.

Voor de berekening van de door klager geleden schade dient het door het Schade- en onderzoeksbureau vastgestelde schadebedrag (€ 14.500,-) verminderd te worden met het eigen risico (€ 136,-) en het voordeel dat klager heeft genoten wegens het niet installeren van het door verzekeraar verplicht gestelde alarm (€ 945,-). De door klager geleden schade bedraagt totaal € 13.419,-; de tussenpersoon wenst derhalve€ 3.354,75 aan klager te voldoen.

Het commentaar van klager

Klager heeft na kennisneming van het verweer van de tussenpersoon zijn klacht gehandhaafd.

Het overleg met de tussenpersoon

Ter zitting is de klacht met de tussenpersoon besproken. De tussenpersoon heeft aangevoerd dat klager hem heeft medegedeeld dat de auto standaard van een alarm was voorzien. Voorts heeft de tussenpersoon nog medegedeeld dat destijds bij auto's met een nieuwwaarde hoger dan fl. 75.000,- alarmeisen werden gesteld en dat door de diverse wijzigingen van privé naar zakelijk en omgekeerd voor de tussenpersoon niet duidelijk was of klagers auto tot die categorie behoorde.

Het oordeel van de Raad

1. In het algemeen brengt de zorgplicht van een tussenpersoon mee dat hij de verzekeringnemer tijdig opmerkzaam maakt op de gevolgen die hem bekend geworden feiten voor de dekking van de tot zijn portefeuille behorende verzekeringen kunnen hebben (vgl. Hoge Raad 10 januari 2003, NJ 2003, 375). Hieronder valt volgens de Raad ook dat de tussenpersoon de verzekeringnemer uitdrukkelijk dient te wijzen op in het polisblad vermelde nieuwe clausules die de dekking beperken.
2. De tussenpersoon heeft erkend dat hij klager bij het sluiten van de verzekering voor klagers nieuwe auto niet heeft gewezen op de door de verzekeraar gestelde aanvullende alarmeisen. De stelling van de tussenpersoon dat hem door de vele

wijzigingen van tenaamstelling van de auto van privé naar zakelijk en omgekeerd niet duidelijk was dat voor de auto alarmeisen golden, bevrijdt de tussenpersoon niet van zijn verplichting klager te wijzen op het in het polisblad vermelde alarmvereiste. Integendeel, juist door die diverse wijzigingen had de tussenpersoon nog alerter moeten zijn bij het controleren van het polisblad. In het midden kan voorts blijven of klager - zoals de tussenpersoon stelt - de tussenpersoon heeft medegedeeld dat de auto standaard was voorzien van een alarm. Uit die mededeling viel immers niet op te maken dat het alarm voldeed aan de SCM-klasse 3 goedkeuring, zodat het ook in dat geval op de weg van de tussenpersoon had gelegen bij klager te informeren naar de aard en certificering van de vermeende alarminstallatie, hetgeen niet is geschied.
3. Door te handelen als voormeld heeft de tussenpersoon de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad.
4. Verdedigbaar is het standpunt van de tussenpersoon dat ook sprake is van eigen schuld van klager. Immers, reeds in 1997 is de onder de Inleiding vermelde clausule in de polis opgenomen en klager heeft meermalen een polisaanhangsel ontvangen waarop deze clausule duidelijk wordt vermeld, zodat hij voldoende kennis heeft kunnen nemen van de vereiste diefstalbeveiliging.
5. Dit één en ander geeft de Raad aanleiding tot het oordeel dat redelijk is dat de tussenpersoon 40% van klagers schade voor zijn rekening neemt. De door klager geleden schade bedraagt volgens de Raad totaal € 13.419,-. De tussenpersoon dient derhalve€ 5.367,60 aan klager te voldoen.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht gegrond en verbindt daaraan voor de tussenpersoon de hierboven onder 5 vermelde consequentie.

Aldus is beslist op 28 november 2005 door mr. M.M. Mendel, voorzitter,
mr. D.H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, mr. R. Cleton en mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Guijt, secretaris.

De voorzitter:

(mr. M.M. Mendel)

De secretaris:

(mr. J.J. Guijt)